

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

30 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte – Petru Ursache,
judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2015, declarat de inculpatul

Railean Victor Leonid, născut la 16 martie 1987,
originar și domiciliat mun. Chișinău, str. Al. Vlașuț 3.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 12.01. - 17.04.2015;

Instanța de apel: 21.05. - 22.06.2015;

Instanța de recurs: 24.11.2015 - 30.03.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 17 aprilie 2015, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală*, Victor Railean a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, cu aplicarea art. art. 34 alin. (1), 82 alin. (2) Cod penal, la 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat *în fapt*, că V. Railean la 16 noiembrie 2014, la ora 03⁰⁰, aflîndu-se în mun. Chișinău, bd. Mircea cel Bătrîn 3, în scopul consumului personal de substanțe narcotice, a păstrat la sine într-o cutie de chibrituri, substanța narcotică – marijuana în cantitate de 3,91 gr, ce constituie proporții mari, care a fost depistată la 16 noiembrie 2014, ora 06¹⁰ de către colaboratorii de poliție a IP Ciocana, mun. Chișinău.

3. **Inculpatul**, a contestat sentința cu apel, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blîndă, deoarece atît la urmărirea penală cît și în prima instanță a recunoscut vina, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii și se căiește sincer de cele întîmplute.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2015, a fost respins ca nefondat apelul declarat de inculpat cu menținerea sentinței fără modificări.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a statuat, că prima instanță la capitolul individualizării pedepsei a ținut pe deplin cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvîrșite, de personalitatea celui vinovat, de condițiile de

viață ale inculpatului, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Astfel, instanța de apel a reținut, că potrivit materialelor cauzei, inculpatul nu este antrenat în câmpul muncii, nu învață, anterior a fost condamnat inclusiv la pedeapsa închisorii (*sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 06 martie 2006*), mai mult, infracțiunea săvârșită de inculpat, este o infracțiune intenționată care a fost săvârșită în perioada în care nu a expirat termenul prevăzut de art. 111 alin. (1) lit. h) Cod penal.

La fel, instanța de apel a enunțat, că prima instanță corect a ajuns la concluzia că pedeapsa cu amendă și muncă neremunerată în folosul comunității nu este echitabilă în cazul dat și nu va atinge scopul pedepsei chiar și în cazul în care în speță sunt prezente circumstanțe atenuante așa cum sunt recunoașterea vinovăției și căința sinceră, ori inculpatul anterior a fost condamnat la pedepse reale și concluzii pozitive nu a făcut în urma executării pedepsei închisorii.

5. Inculpatul, fără a invoca careva temeii din cele 16 prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă sub formă de amendă.

În motivarea recursului, inculpatul a invocat, că instanțele de fond au aplicat o pedeapsă prea aspră în privința lui V. Railean și nu au ținut cont la compartimentul individualizării pedepsei de faptul, că atât la urmărirea penală cât și în prima instanță a recunoscut vina, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii și se căiește sincer de cele întâmplate, a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

La fel, recurentul a menționat, că instanța de apel a trecut cu vederea, că infracțiunea săvârșită face parte din categoria infracțiunilor ușoare, pentru care Legea penală mai prevede și pedeapsa sub formă de amendă sau muncă neremunerată în folosul comunității.

Mai mult, inculpatul susține că la judecarea apelului, procurorul a susținut apelul inculpatului solicitând instanței stabilirea în privința lui V. Railean a unei pedepse non-privative de libertate, și anume sub formă de amendă în folosul statului.

În final, recurentul a invocat, că la compartimentul individualizării pedepsei, instanța de apel urma să țină cont și de situația familială a inculpatului și anume de faptul că mama acestuia este bolnavă și are nevoie de ajutor, inclusiv și de faptul că inculpatul a format o familie iar pedeapsa aplicată influențează negativ asupra dezvoltării normale a acesteia.

6. Asupra recursului declarat de apărare, a depus referință procurorul, solicitând inadmisibilitatea acestuia, deoarece motivele invocate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorii de drept, prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs

decide asupra inadmisibilității recursului înaintat în cazul în care se constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Reieșind din textul recursului, autorul acestuia nu a făcut trimitere la careva temei de drept concret din cele stipulate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, invocând dezacordul cu individualizarea pedepsei stabilite, însă Colegiul penal reține, că din textul recursului, se evidențiază temeiul pentru recurs prevăzut de pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală „*s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*”.

Instanța de recurs, consideră că acest temei de casare nu este incident în speța dată, deoarece nu și-a găsit confirmarea, iar instanțele de fond și-au motivat just soluțiile adoptate, acordând deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia, precum și de prevederile art. art. 34 alin. (1), 82 alin. (2) Cod penal.

Invocând doctrina penală, Colegiul remarcă că prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei și la aplicarea ei persoanei vinovate de săvârșirea infracțiunii.

Individualizarea pedepsei constă din obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Legea penală fixează cadrul legal în limitele căruia instanța de judecată efectuează operația de stabilire și aplicare a pedepsei infractorului.

Astfel, instanța de judecată stabilește termenul sau mărimea pedepsei în limitele prevăzute de sancțiunea normei penale din Partea Specială a Codului penal în baza căreia a fost calificată fapta ca infracțiune.

În cazul supus judecării, inculpatul a fost condamnat în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, iar sancțiunea normei menționate prevede pedeapsă amendă în mărime de la 400 la 700 unități convenționale sau muncă neremunerată în folosul comunității de pînă la 150 de ore, sau închisoare de pînă la 1 an.

Prin urmare, instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit individualizarea pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, avînd deplină libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținînd seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea felului, duratei și a cuantumului pedepsei în cadrul procesului de individualizare a acesteia.

Potrivit hotărîrii contestate, inculpatului, în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

De menționat este și faptul, că cauza a fost judecată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală, iar inculpatul potrivit alin. (8) al aceleiași norme (*inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere, beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare*) a beneficiat

de reducere a limitelor de pedeapsă.

Potrivit criteriilor generale de individualizare a pedepsei prevăzute de alin. (1) art. 75 Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

După cum se observă din sancțiunea infracțiunii imputate inculpatului, în afară de pedeapsa închisorii, aceasta prevede pedepse alternative pentru fapta săvârșită și anume amenda și munca neremunerată în folosul comunității.

Având în vedere critica recurentului în sensul vizat supra și pornind de la prevederile art. 82 alin. (2) Cod penal, din care rezultă, că mărimea pedepsei pentru recidivă nu poate fi mai mică de jumătate din maximumul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod, Colegiul penal, consideră juste concluziile instanțelor de fond precum că scopul educativ și preventiv al pedepsei în privința inculpatului nu poate fi atins, decât prin aplicarea anume a pedepsei închisorii cu executare reală, ori, prezența în cazul deferit judecătii a stării de recidivă, face de la sine imposibilă aplicarea unei pedepse alternative prevăzute la sancțiunea art. 217 alin. (2) Cod penal.

La baza acestei concluzii, corect a fost reținut faptul că, inculpatul anterior a fost condamnat inclusiv la pedeapsa închisorii (*sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 06 martie 2006, vezi copie f.d. 160*), mai mult, infracțiunea săvârșită de inculpat, este o infracțiune intenționată care a fost săvârșită în perioada în care nu a expirat termenul prevăzut de art. 111 alin. (1) lit. h) Cod penal.

Referitor la argumentul recurentului, precum că *în cadrul judecării apelului declarat de inculpat, procurorul a solicitat admiterea acestuia cu stabilirea în privința lui V. Railean a unei pedepse non-privative de libertate, sub formă de amendă*, Colegiul penal îl consideră nefondat, deoarece din procesul-verbal al ședinței instanței de apel din 22 iunie 2015 (f.d. 125) rezultă, că procurorul pronunțându-se asupra apelului declarat de inculpat, a solicitat respingerea acestuia, cu menținerea sentinței, deoarece apelul este nefondat.

Astfel, Colegiul penal, statuează că pedeapsa închisorii și modalitatea de executare a acesteia stabilită inculpatului, a fost individualizată corect și în așa fel încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii și evitarea pe viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Din considerentele enunțate, Colegiul, constată că pedeapsa individualizată de instanțele de fond, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Prin urmare, Colegiul penal conchide, că argumentele invocate de către inculpat, nu atestă prezența erorilor de drept, care ar constitui temei de implicare a instanței de recurs în vederea casării deciziei instanței de apel și potrivit legii, se

impune inadmisibilitatea recursului ordinar de declarat de inculpatul Victor Railean, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de inculpatul ***Railean Victor Leonid***, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2015, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 29 aprilie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev